

жато го държаше и въ тъмницѣтъ му. Тамъ отъ дѣто можаше да го гледа, тамъ ся спрѣ ты и все въ окното гледане отъ прѣзъ деньтъ до дѣто вече ся мръкнѣхъ вечерѣтъ, когато чадолюбивата Амелиза, като гледаше че дъщеря ѝ не ся завърнѣхъ отъ расходкѣтъ си край морето, отиде да ѣхъ прибере. Но Маріяна не склониваше на живытъ умоленія на майкѣ ся за да си отидѣтъ.

Майко, думаше тя: Да ми простишь, но остави мя тука подъ очитѣ на Раймонда. Нанстинахъ че ный бече неможемъ да го видимъ отъ тъмницѣтъ въ тъмницѣтъ му, но увѣрена съмъ че той ны гледа отъ тамъ прѣзъ блѣдѣтъ свѣтлинѣхъ на мѣсечинѣтъ. И азъ нещѣ да му отнема и тѣзи послѣдныѣ растухѣ що може да има дѣто да ны гледа тукъ. Нека ны гледа и нека познае до колко ми е мнѣ съпругѣтъ, когото, ты мале, ми си дада.

Туй като каза Маріяна сѣднѣхѣ и двѣтъ тамо на пѣсѣкътъ, а тишината ѣ безмълвіето конто владѣхѣ около тѣхъ ся прѣсичаше само отъ непрѣстаннытъ тѣхны хълцаніѣ, конто смутявахъ дълбокото мълчаніе на нощѣтъ. Но слѣдъ малко полухнѣхъ силенъ вѣтръ, и навчасъ черны облаци прикрѣхъ свѣтлѣтъ лунѣ; вѣтрѣтъ ся засилваше и прѣдвѣщаваше бурѣ.

Амелиза, уплашена отъ бурѣтъ която ся виждаше че ще да избухне, удвои умоленіята си къмъ дъщерѣ си, за да ся оттеглятъ отъ крайморето. Но всичко бѣше напразно. Маріяна, която, отъ бурѣтъ що имаше въ сърцето си, не осѣщаше належащѣтъ отвѣтъ бурѣ, нерачеше да мръдне отъ мѣстото си, и едвамъ слѣдъ много и усилены умоленія склонѣ да стане и да си трѣгнѣтъ къмъ дома си. Когато вече бѣше настало дълбока вечеря. Въ ставаніето си тя ся обърнѣ пакъ къмъ кулѣтъ та изгледа еще веднѣжъ на дълго окното, на което бѣ видѣла любовника си; и най-послѣ сѣднѣхѣ си рѣкѣ като бършаше слзытъ, конто обливахѣ лицето ѝ, а съ другѣтъ подпирана о майкѣ си когато да постѣпѣтъ да трѣгнѣтъ, счу имъ ся отъ къмъ морето шеметъ, сякашъ че плуваше чловѣкъ къмъ тѣхъ. Уплашени отъ това двѣтъ жены ускорихѣ стѣпкытъ си, но шеметѣтъ като че ставаше по-силенъ и най послѣ тѣ осѣтихѣ че онзи който плуваше излѣзе на сухо, и распѣхтянъ повыка: Амелизо! Маріяно! кѣдѣ сте? Тѣ ся спрѣхѣ и мисляхѣ, кой ще да е тозъ който ги выка на име, и да ли ще да е Раймондъ, а долѣто еще ся сумѣвахѣ истытъ думы ся повторихѣ по-ясно и името на Маріяна по-напрѣдъ.

Не, това не е лѣжа, извика Маріяна, този гласъ е на Раймонда; той ны выка, мале.